μενο επί των ζωνών αυτών σύστημα, ώστε νά ληφθεί υπ' όψη ή γενική εξέλιξη του διεθνούς δικαίου στόν τομέα της άλιείας στήν ανοικτή θάλασσα, καθώς καί ή όλοένα επιτακτικότερη ανάγκη διατηρήσεως των βιολογικών πόρων της θαλάσσης. Από τά ανωτέρω συνάγεται ότι οί ισπανοί άλιείς δέν δύνανται νά επικαλεσθούν προγενέστερες διεθνείς συμφωνίες μεταξύ Γαλλίας καί Ισπανίας κατά της εφαρμογής των θεσπισθέντων από τήν Κοινότητα ενδιαμέσων κανονισμών σέ περίπτωση ασυμβιβάστου μεταξύ των δύο κατηγοριών διατάξεων.

2. Στό πλαίσιο της ποινικής διώξεως πού ασκήθηκε κατά των ισπανών άλιέων, κατηγορουμένων ότι κατελήφθησαν άλιεύοντες εντός της γαλλικής οικονομικής ζώνης άνευ σχετικής άδείας, εναπόκειται στό εθνικό δικαστήριο πού επελήφθη της διαφοράς νά εκτιμήσει τίς έννομες συνέπειες της έλλείψεως οιασδήποτε κοινοτικής ρυθμίσεως περί άδειών άλιείας, εφαρμοστέας στά ισπανικά άλιευτικά κατά τήν περίοδο πού μεσολάβησε μεταξύ της διαρκείας ισχύος των κανονισμών 3305/80 καί 554/81 αντιστοίχως.

Στίς συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 137 καί 140/81,

πού έχουν ώς αντικείμενο αίτήσεις του Tribunal de grande instance της Bayonne πρός τό Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της συνθήκης ΕΟΚ, μέ τίς οποίες ζητείται, στό πλαίσιο των διαφορών πού εκκρεμούν ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

DIRECTEUR DES AFFAIRES MARITIMES DU LITTORAL DU SUD-OUEST, της Bayonne, διοικούσης αρχής,

καί

PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE, συγκατηγορούσης αρχής,

καί

ALFONSO CAMPANDEGUY SAGARZAZU, Fontarrabie, Ισπανίας (υπόθεση 137/81)

καί μεταξύ

ADMINISTRATEUR DES AFFAIRES MARITIMES ΤΗΣ BAYONNE ΚΑΙ PROCUREUR DE LA RÉPUBLIQUE

καί

ANTONIO ECHEVARRIA SAGASTI, Pasajes de San Pedro, Ισπανίας (υπόθεση 140/81)

ή έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ώς πρός τό κύρος κανονισμών του Συμβουλίου περί ορισμένων ενδιαμέσων μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, τά οποία εφαρμόζονται σέ σκάφη υπό ισπανική σημαία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς A. O'Keeffe, πρόεδρο τμήματος, G. Bosco καί T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: A. W. H. Meij, εἰσηγητής σέ γραφεῖο δικαστοῦ

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας καί οἱ παρατηρήσεις πού κατετέθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά καί διαδικασία

1. Οἱ Campandeguy Sagarzazu καί Echevarria Sagasti, κυβερνῆτες ἁλιευτικῶν, νηολογημένων στήν Ἱσπανία, διώκονται ἐνώπιον τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Bayonne γιά παράνομη ἁλιεία, λόγω μή κατοχῆς τῆς ἀπαιτουμένης, κατά τήν ἐφαρμοζομένη στά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη κοινοτική ρύθμιση, ἀδείας ἁλιείας.

Οἱ ἀνωτέρω συνελήφθησαν ἁλιεύοντες, στίς 2 Φεβρουαρίου 1981 ὁ πρῶτος καί στίς 10 Μαρτίου 1981 ὁ δεύτερος, ἐντός τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης, στά ἀνοικτά τῆς Bayonne, στήν θαλάσσια περιοχή μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἀπό τήν ἀκτή.

Ὅπως προκύπτει ἀπό τίς ἀποφάσεις περί παραπομπῆς στίς δύο ὑποθέσεις, τό Tribunal de grande instance ἔκρινε ὅτι οἱ ἐπίδικοι κοινοτικοί κανονισμοί, περιορίζοντας τό δικαίωμα τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων μέ τήν ἐπιβολή διαφόρων ὅρων γιά τήν ἐκ μέρους τους ἄσκηση ἁλιείας, εἰδικότερα μάλιστα λήψεως ἀδείας, δύνανται νά τροποποιήσουν προγενέστερες διεθνεῖς δεσμεύσεις, ἀπορρέουσες ἰδίως ἀπό τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἁλιείας, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, τήν γαλλοϊσπανική συμφωνία περί ἁλιείας, τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, καθώς καί τήν σύμβαση τῆς Γενεύης περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958. Τό ἀνωτέρω δικαστήριο ἀνεγνώρισε

περαιτέρω ὅτι ἡ ὑπογραφεῖσα στίς 15 Ἀπριλίου 1980 ἁλιευτική συμφωνία, μεταξύ ΕΟΚ καί ἱσπανικῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία προβλέπει ἰδίως τήν χορήγηση ἀδειῶν στά ἁλιευτικά, δέν εἶχε τεθεῖ ἀκόμα σέ ἰσχύ τόν Φεβρουάριο 1981 καί ἐθεώρησε ὅτι ἡ ἐν λόγω συμφωνία δέν φαίνεται ὅτι ἠδύνατο νά ἐφαρμόζεται προσωρινά, διότι αὐτό θά ἠδύνατο νά ὁδηγήσει σέ κατάργηση τῶν ἀναφερθεισῶν προγενεστέρων διεθνῶν δεσμεύσεων.

Κατά συνέπεια, τό Tribunal de grande instance, μέ ἀποφάσεις τῆς 23ης Ἀπριλίου 1981 (ὑπόθεση 137/81) καί τῆς 21ης Μαΐου 1981 (ὑπόθεση 140/81) ἀνέβαλε τήν ἔκδοση τῆς ὁριστικῆς του ἀποφάσεως μέχρις ὅτου τό Δικαστήριο ἀποφανθεῖ προδικαστικῶς ἄν εἶναι ἔγκυροι, ἐν σχέσει μέ προηγούμενες διεθνεῖς συμφωνίες καί, σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως, ἄν ἰσχύουν ἔναντι τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων, οἱ κοινοτικοί κανονισμοί περί ὁρισμένων ἐνδιαμέσων μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται σέ σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία, κατά τό ὅτι οἱ ἀνωτέρω κανονισμοί ἐξαρτοῦν ἀπό ὁρισμένους ὅρους τήν ἄσκηση ἁλιείας ἀπό τούς ἱσπανούς ὑπηκόους ἐντός τῆς οἰκονομικῆς ζώνης πού καθιέρωσε τό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977.

2. Οἱ ἐπίμαχες κοινοτικές καί συμβατικές διατάξεις πού ἀφοροῦν τίς δύο ὑποθέσεις ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

α) Κοινοτική ρύθμιση περί ἁλιείας ἐφαρμοστέα στά σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία

Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου, τῆς 3ης Νοεμβρίου 1976, πού ἀφορᾶ ὁρισμένα ἐξωτερικά θέματα λόγω τῆς καθιερώσεως ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 κοινοτικῆς ζώνης ἁλιείας μέχρι 200 μιλίων (ΕΕ C 105, 1981, σ. 1), τά κράτη μέλη τῆς Κοινότητος ἐπεξέτειναν ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 τίς οἰκεῖες ζῶνες ἁλιείας σέ 200 μίλια ἀπό τίς ἀκτές τους στήν Βόρειο Θάλασσα καί στόν Βόρειο Ἀτλαντικό. Ἔκτοτε, ἡ ἐντός τῶν ζωνῶν αὐτῶν ἐκμετάλλευση τῶν ἁλιευτικῶν πόρων ἀπό ἁλιευτικά τρίτων χωρῶν ρυθμίζεται ἀπό σειρά ἐνδιαμέσων κοινοτικῶν μέτρων γιά κάθε ἐνδιαφερομένη χώρα. Τά ἐν λόγω μέτρα ἐλήφθησαν ἐν ἀναμονῇ τῆς συνάψεως μεταξύ Κοινότητος καί τῶν τρίτων αὐτῶν χωρῶν, συμφωνιῶν-πλαίσιο περί ἁλιείας.

Ὅσον ἀφορᾶ τά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη, τό ἐφαρμοστέο στίς ἀρχές τοῦ ἔτους 1981 καθεστώς ἀπέρρεε πρωτίστως ἀπό τόν κανονισμό 1719/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, ὁ ὁποῖος καθιέρωνε γιά τό 1980 ὁρισμένα μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται στά σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία (JO L 168, σ. 27).

Σύμφωνα μέ τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ ἡ Κοινότης καί ἡ Ἱσπανία ἐπραγματοποίησαν διαβουλεύσεις κατά τήν διαδικασία πού προβλέπεται ἀπό τήν περί ἁλιείας συμφωνία-πλαίσιο, τήν ὁποία ὑπέγραψαν στίς 15 Ἀπριλίου 1980 σχετικά μέ τούς ὅρους ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας ἐκ μέρους τῶν πλοίων τῆς μιᾶς συμβαλλομένης ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης τῆς ἄλλης γιά τό ἔτος 1980, μετά τό πέρας τῶν ὁποίων ἡ Κοινότης ἀνέλαβε τήν δέσμευση νά συστήσει στίς ἁρμόδιες ὑπηρεσίες της τήν λήψη ὁρισμένων μέτρων ἐπιτρεπόντων τήν ἄσκηση ἁλιείας γιά τό ἀνωτέρω διάστημα ἀπό τά ἱσπανικά σκάφη ἐντός τῶν ὑπαγομένων στήν κοινοτική ρύθμιση ζωνῶν ἁλιείας τῶν κρατῶν μελῶν.

Τά ἄρθρα 1 καί 2 τοῦ κανονισμοῦ 1719/80 ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Ἄρθρο 1

Οἱ μόνες πράξεις ἁλιείας, πού τά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη δύνανται νά πραγματοποιήσουν κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰανουαρίου ἕως 31ης Δεκεμβρίου 1980 ἐντός τῆς ἁλιευτικῆς ζώνης τῶν κρατῶν μελῶν πού ἐκτείνεται ἕως τά 200 ναυτικά μίλια καί ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως περί ἁλιείας εἶναι ἐκεῖνες πού προβλέπονται στό παράρτημα I ἐντός τοῦ ὁρίου τῶν ποσοτήτων πού καθορίζονται ἐκεῖ καί σύμφωνα μέ τούς ὅρους πού προβλέπονται στόν παρόντα κανονισμό.

Ἄρθρο 2

1. Ἡ ἄσκηση τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἐξαρτᾶται ἀπό τήν κατοχή ἐπί τοῦ σκάφους ἀδείας πού χορηγεῖ ἡ Ἐπιτροπή γιά λογαριασμό τῆς Κοινότητος, καθώς καί ἀπό τήν τήρηση τῶν μέτρων διατηρήσεως καί ἐλέγχου καί τῶν λοιπῶν διατάξεων πού διέπουν τίς ἁλιευτικές δραστηριότητες ἐντός τῆς ζώνης πού προβλέπει τό ἄρθρο πρῶτο.

2. Ὁ ἀριθμός τῶν ἀδειῶν πού δύνανται νά χορηγηθοῦν στά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη καθορίζεται στό παράρτημα I, σημεῖο 3.»

Μέ τόν κανονισμό 3305/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1980 (JO L 344, σ. 33), παρετάθη μέχρι τήν 31η Ἰανουαρίου 1981 ἡ ἰσχύς τῶν ἀδειῶν ἁλιείας γιά τά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη πού ἴσχυαν ἕως τήν 31η Δεκεμβρίου 1980 ἐκ βάσει τοῦ κανονισμοῦ 1719/80.

Ἐν συνεχείᾳ, μέ τόν κανονισμό 554/81, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1981 (ΕΕ L 57, σ. 1), τό Συμβούλιο ἐθέσπισε παρόμοια ἐνδιάμεσα μέτρα γιά τό χρονικό διάστημα ἀπό 4 Μαρτίου ἕως 31 Μαΐου 1981, θεωρώντας ἀφ' ἑνός ὅτι οἱ ἁλιευτικές δραστηριότητες τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν ἐντός τῶν ζωνῶν ἁλιείας τῶν κρατῶν μελῶν διεκόπησαν ἀπό 1ης Φεβρουαρίου 1981 (πέμπτη αἰτιολογική σκέψη) καί ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἡ ὑπογραφεῖσα στίς 15 Ἀπριλίου 1980 συμφωνία ἁλιείας μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας ἐφηρμόζετο ἀπό τῆς ἡμερομηνίας ὑπογραφῆς της δυνάμει τοῦ ἄρθρου 12 (πρώτη αἰτιολογική σκέψη).

Ἡ ὁριστική ρύθμιση γιά τό ἔτος 1981 ἀπορρέει ἀπό τόν κανονισμό 1569/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 1ης Ἰουνίου 1981, περί καθορισμοῦ, γιά τό 1981, ὁρισμένων μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται σέ σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία. (ΕΕ L 154, σ. 1).

Κατά τό ἄρθρο 10, παράγραφος 3, τοῦ ἀνωτέρω κανονισμοῦ

«3. Καμμία ἄδεια δέν ἰσχύει κατά τήν περίοδο ἀπό 1 Φεβρουαρίου μέχρι 3 Μαρτίου 1981. Κάθε ἁλιευτική δραστηριότητα πού ἀσκεῖται στήν ζώνη πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 1, ἀπό σκάφη πού φέρουν ἱσπανική σημαία, ἀπαγορεύεται κατά τήν περίοδο αὐτή.»

β) Συμβατικές διατάξεις

Κατόπιν τῆς ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977 ἐπεκτάσεως σέ 200 μίλια τῶν ζωνῶν ἁλιείας τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἤρχισε διαπραγματεύσεις γιά τήν σύναψη συμφωνιῶν ἁλιείας μεταξύ Κοινότητος καί τρίτων χωρῶν στίς ὁποῖες συγκαταλέγεται καί ἡ Ἱσπανία. Ἔτσι, στίς 23 Σεπτεμβρίου 1978 ἐμονογραφήθη καί στίς 15 Ἀπριλίου 1980 ὑπεγράφη συμφωνία-πλαίσιο μέ τήν Ἱσπανία. Ἡ συμφωνία αὐτή ἐνεκρίθη ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος μέ τόν κανονισμό 3062/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 25ης Νοεμβρίου 1980, περί τῆς συνάψεως τῆς ἁλιευτικῆς συμφωνίας μεταξύ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τῆς ἱσπανικῆς κυβερνήσεως (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 04/001, σ. 22).

Μετά τήν ὁλοκλήρωση τῆς διαδικασίας ἐπικυρώσεως ἐκ μέρους τῆς Ἱσπανίας, ἡ συμφωνία ἤρχισε νά ἰσχύει ἀπό τίς 22 Μαΐου 1981 (ΕΕ 1981, L 204, σ. 34).

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 12 καί ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος της, ἡ συμφωνία ἐφαρμόζεται προσωρινά ἀπό τήν ἡμερομηνία τῆς ὑπογραφῆς της, ἤτοι ἀπό 15ης Ἀπριλίου 1980.

Τά ἄρθρα 1, παράγραφοι 1, 2, 3 καί 4 τῆς συμφωνίας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Άρθρο 1

1. Σκοπός τῆς παρούσας συμφωνίας εἶναι ἡ θέσπιση τῶν ἀρχῶν καί κανόνων πού θά διέπουν τό σύνολο τῶν ὅρων ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας ἀπό τά σκάφη καθενός τῶν μερῶν ἐντός τῶν ζωνῶν ἁλιείας πού ὑπόκεινται στή δικαιοδοσία τοῦ ἄλλου μέρους.

...

Άρθρο 2

Καθένα ἀπό τά μέρη ἐπιτρέπει στά ἁλιευτικά σκάφη τοῦ ἄλλου μέρους τήν πρόσβαση στή ζώνη ἁλιείας πού ὑπάγεται στή δικαιοδοσία του, ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται ἀπό τά ἀκόλουθα ἄρθρα.

Άρθρο 3

1. Καθένα ἀπό τά μέρη καθορίζει κάθε ἔτος γιά τή ζώνη ἁλιείας πού ὑπάγεται στή δικαιοδοσία του, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν προσαρμογῶν πού θά ἦταν δυνατόν νά καταστοῦν ἀναγκαῖες λόγω ἀπροβλέπτων περιστάσεων καί λαμβάνοντας ὑπόψη τήν ἀνάγκη νά ἐξασφαλισθεῖ ὀρθολογική διαχείριση τῶν βιολογικῶν πόρων:

α) τόν συνολικό ὄγκο τῶν ἐπιτρεπομένων ἁλιευμάτων γιά τά εἰδικά ἀποθέματα ἤ τά σύνολα ἀποθεμάτων, λαμβάνοντας ὑπόψη τά πλέον ὑπεύθυνα ἐπιστημονικά δεδομένα τά ὁποῖα ἔχει στή διάθεσή του, τήν ἀλληλεξάρτηση τῶν ἀποθεμάτων, τίς ἐργασίες τῶν ἁρμοδίων διεθνῶν ὀργανισμῶν καί ὅλους τούς ἄλλους συναφεῖς παράγοντες·

β) μετά ἀπό κατάλληλες ἀμοιβαῖες διαβουλεύσεις, τόν ὄγκο τῶν ἁλιευμάτων πού χορηγοῦνται στά ἁλιευτικά σκάφη τοῦ ἄλλου μέρους καί τίς ζῶνες ἐντός τῶν ὁποίων τά ἁλιεύματα αὐτά δύνανται νά πραγματοποιηθοῦν. Τά δύο μέρη ὁρίζουν ὡς στόχο τήν ἐπίτευξη ἱκανοποιητικῆς ἐξισορροπήσεως τῶν δυνατοτήτων ἁλιείας καθενός τῶν μερῶν ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας πού ὑπάγεται στή δικαιοδοσία τοῦ ἄλλου μέρους.

Γιά τόν καθορισμό τῶν δυνατοτήτων αὐτῶν, καθένα ἀπό τά μέρη λαμβάνει ὑπόψη:

ι) τό συμφέρον διατηρήσεως τῶν παραδοσιακῶν χαρακτηριστικῶν τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων στίς μεθοριακές παράκτιες ζῶνες·

ιι) τήν ἀνάγκη μειώσεως στό ἐλάχιστο τῶν δυσχερειῶν πού θά συναντοῦσε τό μέρος τοῦ ὁποίου οἱ δυνατότητες ἁλιείας θά ἐμειώνοντο κατά τή διάρκεια τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀνωτέρω ἀναφερομένης ἐξισορροπήσεως.

ιιι) ὅλους τούς ἄλλους συναφεῖς παράγοντες.

2. Κάθε μέρος δύναται νά λάβει κάθε ἄλλο μέτρο γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς διατηρήσεως καί τῆς ὀρθολογικῆς διαχειρίσεως τῶν πόρων ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας πού ἀνήκει στήν δικαιοδοσία του. Τά μέτρα πού λαμβάνονται κατ' αὐτόν τόν τρόπο λόγω τοῦ ἐτησίου καθορισμοῦ τῶν δυνατοτήτων ἁλιείας τοῦ ἄλλου μέρους ὀφείλουν νά μή θίγουν τήν πραγματική ἄσκηση τῆς ἁλιείας.

Άρθρο 4

Κάθε μέρος δύναται νά ἀποφασίζει ὅτι ἡ ἄσκηση ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας πού ἀνήκει στήν δικαιοδοσία του ἀπό ἁλιευτικά σκάφη τοῦ ἄλλου μέρους θά ὑπόκεινται στή χορήγηση ἀδείας.

Οἱ ἁρμόδιες ἀρχές κάθε μέρους κοινοποιοῦν στό ἄλλο μέρος τό ὄνομα, τόν ἀριθμό νηολογήσεως καί τά ἄλλα συναφή χαρακτηριστικά τῶν σκαφῶν, γιά τά ὁποῖα ἔχει ζητηθεῖ ἄδεια ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης ἁλιείας τοῦ ἄλλου μέρους. Ἡ διάταξη αὐτή ἐφαρμόζεται ἐπίσης σέ κάθε σκάφος πού προορίζεται νά βοηθεῖ ἤ νά παρέχει συνδρομή σέ ἁλιευτικό σκάφος γιά τήν ἐκτέλεση ἀποστολῶν πού ἔχουν ἄμεση σχέση μέ τήν ἁλιευτική δραστηριότητα τοῦ σκάφους αὐτοῦ. Τό δεύτερο μέρος θά χορηγεῖ τίς ἄδειες πού ἀντιστοιχοῦν στίς δυνατότητες ἁλιείας πού παραχωροῦνται

σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 3, παράγραφος 1 περίπτωση 6).»

Ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου περί ἁλιείας τῆς 9ης Μαρτίου 1964 (Συλλογή συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 581, ἀριθ. 8432) προσδιορίζει τά κοινά στοιχεῖα ἑνός ἁλιευτικοῦ καθεστῶτος, ὅσον ἀφορᾶ τήν θαλασσία ζώνη πλάτους 6 μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως καί τήν ζώνη μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀπό τίς ἴδιες γραμμές.

Κάθε συμβαλλόμενο μέρος ἀναγνωρίζει ὑπέρ τῶν λοιπῶν συμβαλλομένων τό δικαίωμα νά θεσπίσουν τό ἁλιευτικό καθεστώς πού ὁρίζει ἡ σύμβαση (ἄρθρο 1, παράγραφος 1). Τά ἄρθρα 2, 3 καί 5 τῆς ἐν λόγω συμβάσεως προβλέπουν τά ἀκόλουθα:

«Ἄρθρο 2

Τό παράκτιο κράτος ἔχει ἀποκλειστικό δικαίωμα ἁλιείας καί ἀποκλειστική δικαιοδοσία σέ θέματα ἁλιείας ἐντός τῆς ζώνης τῶν 6 μιλίων ἀρχομένων ἀπό τήν γραμμή βάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης.

Ἄρθρο 3

Ἐντός τῆς ζώνης πού περιλαμβάνεται μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ἀρχομένων ἀπό τήν γραμμή βάσεως τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, τό δικαίωμα ἁλιείας ἀσκεῖται μόνο ἀπό τό παράκτιο κράτος καθώς καί ἀπό τά λοιπά συμβαλλόμενα μέρη, τά ἁλιευτικά πλοῖα τῶν ὁποίων ἁλίευαν συνήθως ἐντός τῆς ζώνης αὐτῆς κατά τό διάστημα μεταξύ 1ης Ἰανουαρίου 1953 καί 31ης Δεκεμβρίου 1962.

...

Ἄρθρο 5

1. Ἐντός τῆς ζώνης πού ὁρίζει τό ἄρθρο 3 τό παράκτιο κράτος ἔχει τήν ἐξουσία νά ρυθμίζει τήν ἁλιεία καί νά ἐπιβάλλει τήν τήρηση τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, συμπεριλαμβανομένων τῶν κανονισμῶν πού προορίζονται, γιά τήν ἐφαρμογή τῶν μέτρων διατηρήσεως πού ἀπετέλεσαν ἀντικείμενο διεθνοῦς συμφωνίας, ὑπό τόν ὅρο ὅτι δέν προκύπτει διάκριση νομικοῦ ἤ πραγματικοῦ χαρακτῆρος εἰς βάρος τῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν καί ἄλλων συμβαλλομένων μερῶν, τά ὁποῖα ἁλιεύουν στήν ἀνωτέρω ζώνη σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 3 καί 4.

2. Πρό τῆς θεσπίσεως τῆς ἐν λόγω ρυθμίσεως, τό παράκτιο κράτος τήν γνωστοποιεῖ στά λοιπά ἐνδιαφερόμενα συμβαλλόμενα μέρη, μέ τά ὁποῖα διαβουλεύεται, ἄν τό ζητήσουν.»

Τό ἄρθρο 10 ὁρίζει ὅτι καμμία διάταξη τῆς συμβάσεως δέν δύναται νά ἀποτελέσει ἐμπόδιο στήν διατήρηση ἤ θέσπιση εἰδικοῦ καθεστῶτος, ἐκτός τῶν ἄλλων, στόν τομέα τῆς ἁλιείας, μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος.

Ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία ἐπεκύρωσαν τήν ἀνωτέρω σύμβαση τό 1965.

Στό πλαίσιο τῶν διευθετήσεων γειτνιάσεως πού προβλέπει τό ἄρθρο 9, παράγραφος 2, τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία συνῆψαν, ὑπό μορφή ἀνταλλαγῆς διακοινώσεων τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, γενική συμφωνία περί ἁλιείας. Σχετικά μέ τά δικαιώματα τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων νά ἁλιεύουν ἐντός τῶν γαλλικῆς δικαιοδοσίας ὑδάτων, ἡ σύμβαση αὐτή προβλέπει ἰδίως στό ἄρθρο 1.6:

«Ἐντός τῆς ζώνης μεταξύ 6 ἕως 12 μιλίων κατά μῆκος τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν, οἱ ἱσπανοί ὑπήκοοι ἀπολαύουν μονίμως τοῦ δικαιώματος νά ἁλιεύουν:

— στίς ἀκτές τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπό τήν ἐκβολή τοῦ Bidassoa ἕως τόν παράλληλο τοῦ βορείου σημείου τῆς Belle-Ile, ὅλα τά εἴδη·»

Ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958 (Συλλογή συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 559, ἀριθ. 8164), ἀποσκοπεῖ, σύμφωνα μέ τό προοίμιό της, στήν ἐπίλυση, μέσω τῆς διεθνοῦς συνεργασίας, τῶν προβλημάτων πού θέτει ἡ διατήρηση τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης πού εἶναι ἐκτεθειμένοι στόν κίνδυνο ἐντατικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἡ ἐν λόγω σύμβαση περιλαμβάνει ἰδίως τίς ἀκόλουθες διατάξεις:

«Άρθρο 6

1. Κάθε παράκτιο κράτος έχει ειδικό συμφέρον γιά τήν διατήρηση τῆς παραγωγικότητος τῶν βιολογικῶν πόρων ἐπί ὅλων τῶν τμημάτων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκεινται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη του.

...

Άρθρο 7

1. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψη τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 6, παράγραφος 1, κάθε παράκτιο κράτος δύναται, πρός διατήρηση τῆς παραγωγικότητος τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης, νά θεσπίσει μονομερῶς τά προσήκοντα μέτρα διατηρήσεως ὡς πρός οἱοδήποτε εἶδος ἰχθύων ἤ ἄλλων θαλασσίων πόρων καί ἐπί ὅλων τῶν τμημάτων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πού πρόσκεινται στήν αἰγιαλίτιδα ζώνη του, ἐφ' ὅσον ἔχουν διεξαχθεῖ σχετικῶς ἐπί ἐξάμηνο ἀνεπιτυχῶς διαπραγματεύσεις μέ τά λοιπά ἐνδιαφερόμενα κράτη.

2. Τά μέτρα πού δύναται νά θεσπίσει τό παράκτιο κράτος δυνάμει τῆς προηγουμένης παραγράφου δέν συνεπάγονται ἔννομο ἀποτέλεσμα ἔναντι τῶν λοιπῶν παρά:

...

γ) ἄν δέν εἰσάγουν τύποις ἤ οὐσία διάκριση εἰς βάρος τῶν ἀλλοδαπῶν ἁλιέων.»

Ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία ἐπεκύρωσαν τήν σύμβαση αὐτή τό 1970 καί 1971 ἀντιστοίχως.

γ) Ἐφαρμοστέα γαλλική νομοθεσία

Ἡ ἐφαρμοστέα ἐπί ἀμφοτέρων τῶν ὑποθέσεων γαλλική νομοθεσία προκύπτει ἀπό τό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977, τό ὁποῖο ἐθεσπίσθη κατ' ἐφαρμογή τοῦ νόμου 76-655, τῆς 16ης Ἰουλίου 1976. Μέ τό ἐν λόγω διάταγμα καθιερώνεται οἰκονομική ζώνη στά ἀνοικτά τῶν ἀκτῶν τῆς ἐπικρατείας τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας στήν Βόρειο Θάλασσα, τήν Μάγχη καί τόν Ἀτλαντικό ἀπό τά γαλλοβελγικά ἕως τά γαλλοϊσπανικά σύνορα καί ἀπό τά ἐξωτερικά ὅρια τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μέχρι μία ἀπόσταση 188 ναυτικῶν μιλίων ἀπό τά ὅρια αὐτά.

Τό ἄρθρο 2 τοῦ προαναφερθέντος διατάγματος ὁρίζει:

«Ὑπό τήν ἐπιφύλαξη τῶν διατάξεων τῆς συνθήκης περί τῆς Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τῶν κειμένων πού ἐθεσπίσθησαν κατ' ἐφαρμογήν της, ἀπαγορεύεται, σύμφωνα μέ τόν νόμο τῆς 1ης Μαρτίου 1888, ὅπως ἐτροποποιήθη, ἡ ἁλιεία ἐκ μέρους τῶν ξένων πλοίων ἐντός τῆς ἀνωτέρω οἰκονομικῆς ζώνης.

Ἐν τούτοις, κατά παρέκκλιση τῶν ἐν λόγω διατάξεων, δύνανται νά χορηγηθοῦν ἄδειες ἁλιείας σέ ὁρισμένα ξένα πλοῖα ὑπό τούς ὅρους πού προβλέπονται στήν συνθήκη περί Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί τά κείμενα πού ἐθεσπίσθησαν κατ' ἐφαρμογήν της, καθώς καί τίς διεθνεῖς συμφωνίες καί τό γαλλικό ἐσωτερικό δίκαιο.»

Τό ἄρθρο 3 ὁρίζει τίς ἐπιβαλλόμενες κυρώσεις.

3. Οἱ περί παραπομπῆς ἀποφάσεις τοῦ Tribunal de grande instance τῆς Bayonne τῆς 23ης Ἀπριλίου 1981 καί 21ης Μαΐου 1981 ἐπρωτοκολλήθησαν στό Δικαστήριο στίς 5 Ἰουνίου 1981.

Σύμφωνα μέ το ἄρθρο 20 τοῦ Πρωτοκόλλου περί τοῦ Ὀργανισμοῦ τοῦ Δικαστηρίου ΕΟΚ κατέθεσαν γραπτές παρατήρησεις ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία ὑπόθεση 137/81, Campandeguy Sagarzazu καί ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία ὑπόθεση 140/81 Echevarria Sagasti, ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τόν J. Tournaire, δικηγόρο Bayonne, καί στίς δύο ὑποθέσεις ἀπό τήν κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Gilbert Guil-

laume, διευθυντή νομικῶν ὑποθέσεων τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν Daniel Vignes, διευθυντή τῆς νομικῆς του ὑπηρεσίας, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Aidan Larkin, ὑπάλληλο διοικήσεως στήν ἐν λόγω ὑπηρεσία, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Jacques Bourgeois, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν François Lamoureux, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας.

Μέ διάταξη τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1982, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε νά ἐνώσει καί συνεκδικάσει τίς ὑποθέσεις 137/81 καί 140/81 πρός διευκόλυνση τῆς προφορικῆς διαδικασίας καί ἔκδοση κοινῆς ἀποφάσεως.

Μέ διάταξη τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1982, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 95, παράγραφοι 1 καί 2, τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, νά ἀναθέσει τίς ἑνωθεῖσες ὑποθέσεις στό πρῶτο τμῆμα του.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας, χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Περίληψη τῶν γραπτῶν παρατηρήσεων πού κατετέθησαν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου

Οἱ *κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες Campandeguy Sagarzazu καί Echevarria Sagasti* ἐφιστοῦν κατ' ἀρχάς τήν προσοχή ἐπί τοῦ γεγονότος ὅτι κατά τό μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου καί 3ης Μαρτίου 1981 χρονικό διάστημα, κατά τό ὁποῖο συνέβησαν τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως 137/81, δέν ὑφίστατο καμμία κοινοτική διάταξη ἀφορῶσα εἰδικῶς τοὺς ἱσπανούς ἁλιεῖς. Κατά συνέπεια, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπό τά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη ἄσκηση ἁλιείας δέν προϋπέθετε τήν κατοχή ἀδείας, ἡ ἔλλειψή της δέν δύναται νά συνεπάγεται ποινικές κυρώσεις.

Διαπιστώνοντας ὅτι οἱ ἁλιευτικές δραστηριότητες τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν ἐντός τῶν ζωνῶν ἁλιείας τῶν κρατῶν μελῶν διεκόπησαν ἀπό 1ης Φεβρουαρίου 1981, ἡ πέμπτη αἰτιολογική σκέψη τοῦ κανονισμοῦ 554/81 δίδει τήν ἐσφαλμένη ἐντύπωση ὅτι ὑφίσταται γενική ἀπαγόρευση σέ συνδυασμό μέ τήν χορήγηση συγκεκριμένων ἀδειῶν δυνάμει προσωρινῶν κανονισμῶν. Πάντως, παρόμοια ὑπόθεση εἶναι ἀντίθετη πρός τά ἀνεγνωρισμένα ὑπέρ τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων προϋφιστάμενα δικαιώματα, ἰδίως στά ἀνοικτά τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν. Θά ἐσήμαινε τήν πλήρη κατάργηση τῶν ἐν λόγω προϋφισταμένων δικαιωμάτων, γεγονός πού δέν συμβιβάζεται περαιτέρω μέ τήν ἄποψη πού ὑποστηρίζεται κατά καιρούς καί σύμφωνα μέ τήν ὁποία τό ἐπιβληθέν μονομερῶς στούς ἱσπανούς σύστημα ἀδειῶν συνιστᾶ περιορισμό μή εἰσάγοντα δυσμενή διάκριση καί δικαιολογούμενο ἀπό τήν ἀνάγκη ἑνός *a priori* ἐλέγχου τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων τῶν ὑπηκόων τρίτων χωρῶν. Ἑπομένως, τό ἄρθρο 10, παράγραφος 3, τοῦ κανονισμοῦ 1569/81, τῆς 1ης Ἰουνίου 1981, πού ἀπαγορεύει ρητῶς τήν ἁλιεία γιά τό διαρρρεῦσαν διάστημα μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου καί 3ης Μαρτίου 1981, στερεῖται νομιμότητος, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ τήν ἀναδρομική ἰσχύ του.

Οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες διατείνονται περαιτέρω ὅτι, ἐπιβάλλοντας σέ μόνους τούς ἱσπανούς ὑπηκόους ἕνα σύστημα πού εἰσάγει διακρίσεις, οἱ ἐπίδικοι κοινοτικοί κανονισμοί εἶναι ἀσυμβίβαστοι πρός τά ἱστορικά δικαιώματα ἁλιείας τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων, ὅπως προστατεύονται ἀπό τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, καί ἀπό τήν σύμβαση τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958. Συναφῶς, ἀναφέρονται ἰδίως

— ἀφ' ἑνός, στό ἄρθρο 7 τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης σύμφωνα μέ τό ὁποῖο τό παράκτιο κράτος δέν δύναται νά λάβει μονομερῶς μέτρα διατηρήσεως παρά μόνον ἐφ' ὅσον αὐτά «δέν συνεπάγονται τύποις καί οὐσία δυσμενή διάκριση ἔναντι τῶν ἀλλοδαπῶν ἁλιέων», καί

— ἀφ' ἑτέρου, στό ἄρθρο 5 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, τό ὁποῖο ἀπαγορεύει, ἰδίως ὅσον ἀφορᾶ τήν ζώνη μεταξύ 6 καί 12 μιλίων, οἱαδήποτε δυσμενή διάκριση de jure ἤ de facto εἰς βάρος τῶν πλοίων τῶν ἑτέρων συμβαλλομένων πού ἁλιεύουν ἐντός τῆς ἐν λόγω ζώνης σύμφωνα μέ τά ἄρθρα 3 καί 4 τῆς ἰδίας συμβάσεως. Ὑπογραμμίζουν περαιτέρω τό μόνιμο δικαίωμα ἁλιεύσεως ὅλων τῶν εἰδῶν πού ἀναγνωρίζει ὑπέρ τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων τό ἄρθρο 1. 6 τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, ἐντός τῆς μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ζώνης κατά μῆκος τῶν γαλλικῶν ἀκτῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν γεωγραφική ἔκταση τῶν ἐπικαλεσθεισῶν συμφωνιῶν, θεωροῦν ὅτι ὑπό τό φῶς τῆς ratio καί τῆς πρακτικῆς ὠφελιμότητός τους οἱ ἐν λόγω διεθνεῖς συμβάσεις πρέπει νά τυγχάνουν ἐφαρμογῆς ὄχι μόνον στήν μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ζώνη, ἡ ὁποία προβλέπεται ρητῶς, ἀλλ' ἐπίσης καί στήν μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἐκτεινομένη ἀποκλειστική οἰκονομική ζώνη. Ἔτσι, ἡ ἐκτεινομένη «ἀπό τά ἐξωτερικά ὅρια τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης μέχρι μία ἀπόσταση 188 ναυτικῶν μιλίων ἀπό τά ὅρια αὐτά» γαλλική οἰκονομική ζώνη — σύμφωνα μέ τόν νόμο 76-655 τῆς 16ης Ἰουλίου 1976 καί τό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 — περιλαμβάνεται ἐντός «οἱουδήποτε τμήματος τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης συνορεύοντος μέ τήν αἰγιαλίτιδα ζώνη» πού ἀναφέρεται στό ἄρθρο 7 τῆς συμβάσεως τῆς Γενεύης. Ἐπί πλέον, τά συνήθη δικαιώματα ἁλιείας πού ἀναγνωρίζει ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου ἀφοροῦν τήν ζώνη πού ἐκτείνεται ἀπό τά 6 μίλια μέχρι τήν ἀνοικτή θάλασσα, ἰδίως δέ τήν μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ζώνη. Τέλος, τό προοίμιο τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας ἀναφέρεται ρητῶς σέ ἐπέκταση τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν ἁλιείας, ἐπέκταση πού ἐπραγματοποιήθη στήν Γαλλία μέ τό διάταγμα τῆς 7ης Ἰουνίου 1967. Πράγματι, τό ὁριζόμενο ἀπό τήν ἀνωτέρω συμφωνία ὅριο τῶν 12 μιλίων δέν συνιστᾶ ἄκαμπτο σύνορο, διότι τό πεδίον ἐφαρμογῆς τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας ἐκτείνεται ἀπό τά 6 μίλια μέχρι τό παρόν ὅριο τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν ἁλιείας, τῶν ὑπαγομένων στήν δικαιοδοσία τῶν δύο κρατῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου, οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες τονίζουν περαιτέρω ὅτι τό ἄρθρο 11 τῆς ἐν λόγω συμβάσεως, σύμφωνα μέ τό ὁποῖο τό παράκτιο κράτος δύναται νά ἀποκλείσει ὁρισμένες περιοχές ἀπό τήν πλήρη ἐφαρμογή τῶν ἄρθρων 3 καί 4 ὑπέρ τοῦ τοπικοῦ πληθυσμοῦ, συνιστᾶ τήν μοναδική ἐξαίρεση τῆς ἀρχῆς περί μή διακρίσεως πού θέτει τό ἄρθρο 5. Τό ἄρθρο 10 τῆς συμβάσεως, πού προβλέπει τήν δυνατότητα θεσπίσεως εἰδικοῦ καθεστῶτος μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, ἀποτελεῖ ἐξαίρεση τῆς ρήτρας τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου κράτους, πού προβλέπει τό ἄρθρο 8, παράγραφος 2, τῆς ἰδίας συμβάσεως, μέ ἀποκλειστικό σκοπό τήν ἀποφυγή οἱουδήποτε ἐμποδίου στήν καθιέρωση κοινῆς ἁλιευτικῆς πολιτικῆς μεταξύ τῶν κρατῶν μελῶν καί τῶν συνδεδεμένων πρός τήν ΕΟΚ μελῶν καί τήν κατ' αὐτόν τόν τρόπον δυνατότητα προσβάσεως τῶν ὑπηκόων τους στίς ἀποκλειστικές τους ζῶνες, ἀκόμη καί στήν περίπτωση πού οἱ ἐν λόγω ὑπήκοοι δέν εἶναι σέ θέση νά ἰσχυρισθοῦν ὅτι ἀσκοῦν ἱστορικά δικαιώματα κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 3 τῆς συμβάσεως. Ἡ ἀνωτέρω διάταξη δέν δύναται νά συνεπάγεται τόν ἀποκλεισμό τῶν ὑπηκόων ἑτέρου συμβαλλομένου, ἐν προκειμένῳ τῆς Ἱσπανίας, ἀπό περιοχή στήν ὁποία τούς παρέχεται ἐγγύηση προσβάσεως σέ ἴση βάση μέ τούς ὑπηκόους τοῦ παρακτίου κράτους. Σχετικῶς ἀναφέρουν τήν ἀπόφαση τοῦ

Δικαστηρίου τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1978 (Ἐπιτροπή κατά Ἰρλανδίας, 61/77, Rec. σ. 417) ἀπό τήν ὁποία συνάγεται ὅτι «ὁ καθιερωμένος κανών τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου περί ἴσης μεταχειρίσεως ἀπαγορεύει ὄχι μόνον τίς καταφανεῖς ἀλλά καί οἱαδήποτε συγκεκαλυμμένη μορφή διακρίσεως, ἡ ὁποία καταλήγει οὐσιαστικῶς στό αὐτό ἀποτέλεσμα μέ τήν ἐφαρμογή διαφορετικῶν κριτηρίων διακρίσεως».

Ἐξ ἄλλου, ἐάν ἀληθεύει ὅτι ἡ ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Κοινότητος σέ 200 μίλια καί ἡ ἀνάγκη διατηρήσεως τῶν πόρων ὡδήγησαν στήν διαμόρφωση νέου διεθνοῦς ἐθίμου, πού ὑπερισχύει τῆς προγενεστέρας καταστάσεως, τό ἔθιμο αὐτό δέν δύναται νά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν κατάργηση τῶν ἰσχυουσῶν διεθνῶν συμφωνιῶν. Ἐπί πλέον, οἱ προμνησθεῖσες συμφωνίες οὔτε ἐξέπνευσαν οὔτε κατηγγέλθησαν.

Ἡ ἀνωτέρω ἄποψη ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τήν ὑπογραφεῖσα στίς 15 Ἀπριλίου 1980 μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας συμφωνία περί ἁλιείας. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 1 ἡ ἐν λόγω συμφωνία ἔχει ὡς μοναδικό σκοπό τήν ρύθμιση τῶν ὅρων ἀσκήσεως τῆς ἁλιείας. Ὑπ' αὐτή καί μόνον τήν ἔννοια ἡ Ἱσπανία, μέ δήλωση στήν ὁποία προέβη κατά τήν μονογράφηση τῆς συμφωνίας, ἀνεγνώρισε ὅτι οἱ διατάξεις της ἀντικαθιστοῦν ἐκεῖνες τῶν προϋφισταμένων συμφωνιῶν. Τά καθαυτά ἱστορικά δικαιώματα ἁλιείας καί ὁ ἀπορρέων ἀπό τίς συμβάσεις Γενεύης καί Λονδίνου κανών περί μή διακρίσεως δέν δύνανται, ἑπομένως, νά θιγοῦν ἀπό τήν συμφωνία αὐτή. Πράγματι, τά ἐφαρμοστέα ἐντός τῶν ἀποκλειστικῶν ζωνῶν μέτρα, πού ἀφοροῦν συγκεκριμένα εἴδη, πρέπει νά εἶναι τά ἴδια γιά τούς ἀλλοδαπούς ἁλιεῖς καί γιά τούς ὑπαγομένους στήν ἐσωτερική δικαιοδοσία (πρβλ. J. L. Meseguer, Accord de pêche entre l'Espagne et la CEE (συμφωνία περί ἁλιείας μεταξύ Ἱσπανίας καί ΕΟΚ), στήν Revue du marché commun, 1980, σ. 527-534 καί 589-594, στήν σ. 594).

Τέλος, οἱ πράξεις πού προσάπτονται στούς κατηγορουμένους ἔλαβαν χώρα κατά τό διάστημα προσωρινῆς ἐφαρμογῆς τῆς συμφωνίας. Καί προσωρινά μέτρα πού δέν ἐπεκυρώθησαν δέν εἶναι ἱκανά νά καταργήσουν ἰσχύουσες διεθνεῖς συνθῆκες.

Τό ἀμφισβητούμενο κοινοτικό καθεστώς εἶναι, ἑπομένως, ἀσυμβίβαστο πρός τίς συμβάσεις Γενεύης καί Λονδίνου, τήν γαλλοϊσπανική συμφωνία καί τό ἄρθρο 1 τῆς συμφωνίας ΕΟΚ—Ἱσπανίας. Ἡ ὑπεροχή τῶν προγενεστέρων συμβάσεων ἀπορρέει ἰδίως ἀπό τήν γενική ἀρχή τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν πού ἐξαγγέλλει τό ἄρθρο 30, παράγραφος 4 περίπτωση 6), τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης τοῦ 1969 περί τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν, καί ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται στό ἄρθρο 234 τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 (Attorney General κατά Burgoa, 812/79, Rec. σ. 2787), τά ὄργανα τῆς Κοινότητος ὑποχρεοῦνται νά μή παρεμποδίζουν τήν ἀπό τό ἐνδιαφερόμενο κράτος μέλος ἐκτέλεση τῶν προϋφισταμένων δεσμεύσεών του. Ἡ ἐν λόγω ἀρχή ἐφαρμόζεται ἐπίσης ἐπί τῶν κανόνων τοῦ παραγώγου δικαίου.

Πάντως, στό μέτρο πού οἱ κοινοτικοί κανονισμοί θά ἐκρίνοντο ἔγκυροι, τό Δικαστήριο θά ἦταν ἀναρμόδιο νά ἀποφανθεῖ ἐπί τοῦ ἐρωτήματος κατά πόσον ἰσχύουν ἔναντι τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων, δεδομένου ὅτι τό ἀνωτέρω ὅτι τό ἀνωτέρω ἐρώτημα θά ὡδήγει τό Δικαστήριο σέ ἑρμηνεία διατάξεων τοῦ διεθνοῦς δικαίου πού δεσμεύουν τά κράτη μέλη ἐκτός τοῦ πλαισίου τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου (πρβλ. ἀπόφαση τῆς 27ης Νοεμβρίου 1973, Vandeweghe, 130/73, Rec. σ. 1329).

Ἡ *γαλλική κυβέρνηση* θεωρεῖ ὅτι τό Δικαστήριο δύναται, ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 137/81, νά περιορισθεῖ στό νά διευκρινίσει στό Tribunal τῆς Bayonne ὅτι κατά τήν ἐποχή τῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως δέν ὑφίστατο κανένας κοινοτικός κανών πού νά προβλέπει μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν πόρων ἐφαρμοζόμενα ἐπί τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων καί νά ἀναθέσει στό Tribunal τήν φροντίδα συναγωγῆς τῶν ἐννόμων συνεπειῶν κατά τό ἐσωτερικό γαλλικό δίκαιο. Πράγματι, ἡ ἐπίλυση τῆς διαφορᾶς προκύπτει ἀπό τήν ἰσχύουσα γαλλική νομοθεσία πού ἀπαγορεύει τήν ἐντός τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης ἄσκηση ἁλιείας ἀπό τούς ἀλλοδαπούς, ἄνευ ἀδείας παρεχομένης στό πλαίσιο τῆς Κοινότητος. Δεδομένου ὅτι κανένας κοινοτικός κανονισμός δέν προέβλεπε τήν χορήγηση ἀδειῶν γιά τό ἀπό 1ης Φεβρουαρίου ἕως 3ης Μαρτίου 1981 διάστημα καί ὅτι καμμία περαιτέρω ἄδεια δέν ἐχορηγήθη, ὁ κατηγορούμενος στήν ὑπόθεση 137/81 διέπραξε ἀδίκημα, ἁλιεύοντας χωρίς ἄδεια. Πάντως, δέν ἐναπόκειται στό Δικαστήριο νά ὑποκαταστήσει τόν ἐθνικό δικαστή στήν ἐξουσία ἐκτιμήσεώς του ἐπ' αὐτοῦ.

Στόν βαθμό πού θά ἦταν ἀναγκαῖο στό πλαίσιο τῆς ὑποθέσεως 137/81 καί εἰδικότερα ὅσον ἀφορᾶ τό κῦρος τοῦ κανονισμοῦ 554/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1981, πού ἴσχυε κατά τήν ἐποχή τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως 140/81, ἡ γαλλική κυβέρνηση προβαίνει ἐν συνεχεία στήν ἐξέταση τῆς ἐπιδίκου ρυθμίσεως ἐν σχέσει πρός τίς ἐπικαλούμενες προϋφιστάμενες διεθνεῖς δεσμεύσεις.

Ὑπενθυμίζει συναφῶς ὅτι ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, ἔχει ὑπερκερασθεῖ μέ τήν ἀνάπτυξη διεθνοῦς ἐθίμου ἐπιφυλάσσοντος στά παράκτια κράτη τό δικαίωμα ἀποκλειστικῆς ἁλιείας σέ ζώνη μέχρι 200 μιλίων ἀπό τίς ἀκτές τους, ἐθίμου στό πλαίσιο τοῦ ὁποίου ἐντάσσεται ἡ δημιουργία ἁλιευτικῆς ζώνης τῆς Κοινότητος καί ἡ θέσπιση τοῦ ἐπιμάχου κανονισμοῦ. Τό αὐτό συμπέρασμα ἐπιβάλλεται ἐπίσης καί προκειμένου περί τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, καθώς καί τῆς γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας τῆς 20ῆς Μαρτίου 1967, οἱ ὁποῖες ἄλλωστε δέν ἀφοροῦν τήν ἐκτεινομένη μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ζώνη ἐντός τῆς ὁποίας ἔλαβαν χώρα τά περιστατικά τῶν ὑπό κρίση ὑποθέσεων.

Ἐπί πλέον, ἡ ὑπογραφεῖσα στίς 15 Ἀπριλίου 1980 συμφωνία περί ἁλιείας μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας ἀντικατέστησε τό συμβατικό αὐτό πλέγμα. Πράγματι, παρ' ὅλον ὅτι ἡ συμφωνία περί ἁλιείας ἄρχισε νά ἰσχύει μόλις στίς 22 Μαΐου 1980, ἐφημρόζετο πάντως, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 12, προσωρινῶς ἀπό τήν ἡμερομηνία ὑπογραφῆς της καί συνεπῶς ἐδέσμευε τήν ΕΟΚ καί τήν Ἱσπανία ἀπό τίς 15 Ἀπριλίου 1980, σύμφωνα μέ τήν σύγχρονη πρακτική περί προσωρινῆς ἐφαρμογῆς τῶν συνθηκῶν πού ἀναγνωρίζει τό ἄρθρο 25 τῆς συμβάσεως τῆς Βιέννης περί τοῦ δικαίου τῶν συνθηκῶν. Θά ἤρκει, ἑπομένως, τό Δικαστήριο νά ἀναγνωρίσει ὡς πρός τήν ὑπόθεση 140/81 τήν διαχρονική διαδοχή τῶν κειμένων καί νά συναγάγει ἐκ τούτου τίς ἀναγκαῖες συνέπειες ἀναφορικῶς μέ τό τεθέν ζήτημα.

Ἡ γαλλική κυβέρνηση προσθέτει ἐπίσης ὅτι οἱ συμβάσεις Λονδίνου καί Γενεύης δέν δεσμεύουν τήν Κοινότητα καί κατά τό μέτρο πού θά ἐγίνετο ἐπίκληση τῆς συμφωνίας τῆς 15ης Ἀπριλίου 1980 ἐναντίον τοῦ ἐπιδίκου κανονισμοῦ, ἡ ἀνωτέρω συμφωνία δέν γεννᾶ δικαιώματα πού οἱ πολίτες δύνανται νά ἐπιδιώξουν δικαστικῶς. Τέλος, ὁ κανονισμός 554/81 συνάδει πρός ὅλες τίς ἐπικαλούμενες συμβατικές διατάξεις.

Τό *Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* ὑπενθυμίζει κατ' ἀρχάς ὅτι κατά τήν ἄποψή του τό ἄρθρο 10 τῆς συμβάσεως τοῦ Λονδίνου προβλέπει «διάταξη ὑπέρ τρίτου» πρός ὄφελος τῆς Κοινότητος καί ὅτι, συνεπῶς, πάσα κοινοτική διάταξη περί ἁλιείας προέχει τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐν λόγω συμβάσεως καί τῆς εὐθέως συνδεομένης πρός αὐτήν γαλλοϊσπανικῆς συμφωνίας. Ὅσον ἀφορᾶ τήν σύμβαση τῆς Γενεύης, ὑπενθυμίζει ὅτι δέν ἐφαρμόζεται οὔτε ἐπί τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης οὔτε ἐπί τῆς συνορευούσης μέ αὐτήν ἀποκλειστικῆς ζώνης ἁλιείας.

Αὐτή ἦταν ἡ κατάσταση ἀπό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ κοινοτικοῦ καθεστῶτος ἁλιείας ἔναντι τῶν ἱσπανῶν ἁλιέων, ἡ δέ συμφωνία περί ἁλιείας μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας ἀντικατέστησε ἐν συνεχεία τίς προϋφιστάμενες συμφωνίες, ἐφ' ὅσον ἡ Κοινότης διεδέχθη τά κράτη μέλη στήν ἱκανότητα συνάψεως μέ τρίτα κράτη συνθηκῶν ἀφορωσῶν τήν ἄσκηση ἁλιείας ἐντός τῶν ὑπαγομένων στήν δικαιοδοσία τῶν κρατῶν μελῶν ὑδάτων. Ἡ ἀνωτέρω ἑρμηνεία ἐπιβεβαιώνεται ἀπό τήν δήλωση τῆς 23ης Σεπτεμβρίου 1978, κατά τήν μονογράφηση τῆς συμφωνίας, σύμφωνα μέ τήν ὁποία «σχετικῶς πρός τό ἄρθρο 1, ἡ ἱσπανική ἀντιπροσωπεία ἀναγνωρίζει ὅτι οἱ διατάξεις τῆς συμφωνίας ὑποκαθιστοῦν τίς διατάξεις τῶν συμφωνιῶν πού ἀφοροῦν τίς σχέσεις σέ θέματα ἁλιείας, συμβαλλόμενα μέρη τῶν ὁποίων εἶναι τά κατ' ἰδίαν κράτη μέλη τῆς ΕΟΚ καί ἡ Ἱσπανία· σέ περίπτωση καταγγελίας τῆς συμφωνίας, ἡ Ἱσπανία ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτήν τήν δυνατότητα νά προβάλει ἔναντι τῆς Κοινότητος τίς διατάξεις τῶν περί ἁλιείας συμφωνιῶν πού διεῖπον τίς σχέσεις της μέ τά κράτη μέλη τῆς Κοινότητος ἐπί θεμάτων ἁλιείας».

Τό Συμβούλιο θεωρεῖ, ἑπομένως, ὅτι ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία τοῦ 1967 ἠτόνησαν καί ὅτι ἀπό τῆς ὑπογραφῆς τῆς συμφωνίας στίς 15 Ἀπριλίου 1980 καί κατά τήν διάρκεια τῆς προσωπινῆς της ἐφαρμογῆς δέν ἠδύναντο πλέον νά παραγάγουν ἔννομα ἀποτελέσματα. Οἱ προϋφιστάμενες συμφωνίες κατηργήθησαν ἀπό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς συμφωνίας στίς 22 Μαΐου 1981, πλήν ἴσως τῆς περιπτώσεως ἀναβιώσεώς τους κατόπιν καταγγελίας τῆς συμφωνίας τῆς 15ης Ἀπριλίου 1980.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν περίοδο μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου καί 3ης Μαρτίου 1981 κατά τήν ὁποίαν ἔλαβαν χώρα τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως 137/81, τό Συμβούλιο ὑπογραμμίζει ὅτι ἡ κοινοτική ρύθμιση δέν προέβλεψε καμμία δυνατότητα χορηγήσεως ἀδείας ὑπέρ τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων, δοθέντος ὅτι κατά τό διάστημα αὐτό εἶχαν διακοπεῖ οἱ σχέσεις ἐπί θεμάτων ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας. Ἡ διακοπή αὐτή πάντως δέν εἶχε ὡς συνέπεια τήν ἐλευθερία τῆς ἁλιείας, ἐπειδή ἡ γαλλική νομοθεσία ἀπαγορεύει ρητῶς τήν ἁλιεία ἐντός τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης, ἐκτός ἐάν χορηγηθεῖ σχετική ἄδεια στά κοινοτικά πλαίσια. Τό Συμβούλιο διευκρινίζει ὅτι λόγω διαφωνίας μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας ἐπί τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀδειῶν καί τοῦ ὄγκου τῶν ποσοστώσεων, τό καθεστώς γιά τό 1981 δέν ἠδυνήθη νά καθορισθεῖ οὔτε τόν Δεκέμβριο 1980 οὔτε τόν Ἰανουάριο 1981. Ὁ κανονισμός 554/81 ἐθεσπίσθη τελικά ἀμέσως μετά τόν ἐπιτυχή τερματισμό, στίς 17 Φεβρουαρίου 1981, τῶν διαβουλεύσεων.

Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 137/81, ἡ *Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων* παρατηρεῖ ὅτι σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση περί παραπομπῆς τό ἐθνικό δικαστήριο δέν παρέλειψε νά διαπιστώσει τήν διακοπή τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν. Κατά συνέπεια, θεωρεῖ ὅτι τό προδικαστικό ἐρώτημα ἀφορᾶ τήν ἴδια τήν ἀρχή περί περιορισμοῦ τῆς παραβάσεως τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν στήν ἁλιευτική

ζώνη τῆς Κοινότητος, ὅτι κατά κανόνα ὁ ἀνωτέρω περιορισμός ἐκφράζεται μέ τήν ὑποχρέωση λήψεως ἀδείας ἤ κατ' ἐξαίρεση μέ τήν ἀπαγόρευση οἱασδήποτε ἁλιευτικῆς δραστηριότητος, ὅπως συνέβη κατά τήν ἐποχή τῶν πραγματικῶν περιστατικῶν τῆς ὑποθέσεως 137/80. Κατά τήν ἄποψη τῆς Ἐπιτροπῆς ἡ ἀπαίτηση χορηγήσεως ἀδείας ἤ ἡ διακοπή τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἀποτελοῦν λεπτομέρειες ἐνασκήσεως τῆς γενικῆς ἁρμοδιότητος τῆς Κοινότητος πρός τόν σκοπό λήψεως μέτρων προστασίας τῶν πόρων ἐντός τῆς ἀποκλειστικῆς της ζώνης ἁλιείας.

Ἡ Ἐπιτροπή διευκρινίζει ὅτι ἀπό τῆς προσωρινῆς ἐφαρμογῆς τῆς συμφωνίας περί ἁλιείας μεταξύ τῆς Κοινότητος καί τῆς Ἱσπανίας τό Συμβούλιο, μετά ἀπό διαβουλεύσεις μέ τίς ἱσπανικές ἀρχές κατά τούς ὅρους τῆς συμφωνίας, προσδιώρισε τά ἰσχύοντα ἐπί τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν μέτρα γιά κάθε ἔτος συνολικά, ἤτοι μέ τόν κανονισμό 1719/80, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, γιά τό ἔτος 1980 καί μέ τόν κανονισμό 1569/81, τῆς 1ης Ἰουνίου 1981, γιά τό ἔτος 1981.

Θεωρεῖ ὅτι, ἐλλείψει συναινέσεως τῶν ἱσπανικῶν ἀρχῶν πρός τούς προτεινομένους ὅρους, ἡ Κοινότης εἶχε τό δικαίωμα νά διακόψει τίς ἁλιευτικές δραστηριότητες τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν. Πράγματι, ἡ Ἐπιτροπή εἶχε ἐπιστήσει τήν προσοχή τῆς ἱσπανικῆς ἀντιπροσωπείας ἐπί τῆς ἀνάγκης νά περαιωθοῦν σέ εὔθετο χρόνο οἱ διαβουλεύσεις σχετικά μέ τό καθεστώς ἁλιείας γιά τό 1981, ἐνῶ μετά τήν διακοπή τῶν διαβουλεύσεων μέ πρωτοβουλία τῆς ἱσπανικῆς ἀντιπροσωπείας, τήν εἶχε ἐνημερώσει περαιτέρω γιά τήν διακοπή ἀπό 31ης Ἰανουαρίου 1981 τῶν ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων τῶν ἱσπανικῶν σκαφῶν.

Ὅσον ἀφορᾶ τό κύρος τοῦ ἐπιδίκου κοινοτικοῦ καθεστῶτος ἐν σχέσει πρός τίς προγενέστερες διεθνεῖς συμφωνίες, ἡ Ἐπιτροπή θεωρεῖ ὅτι ἡ λύση πού ἐδόθη μέ τήν ἀπόφαση τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1980 (Attorney General κατά Burgoa, 812/79, Rec. σ. 2787) ἔχει γενικότερη σημασία, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄν τά ἐπίμαχα πραγματικά περιστατικά ἔλαβαν χώρα ἐντεῦθεν ἤ ἐκεῖθεν τοῦ ὁρίου τῶν 12 μιλίων. Ὑπογραμμίζει ὅτι, σύμφωνα μέ τήν ἀνωτέρω ἀπόφαση, γιά τήν ἐκτίμηση τοῦ κύρους τῶν θεσπισθέντων ἀπό τήν Κοινότητα ἐνδιαμέσων μέτρων κανένας λόγος δέν συντρέχει, ὥστε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη τό καθεστώς πού ἴσχυε πρίν ἀπό τήν ἔναρξη ἰσχύος τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως. Πράγματι, ἡ τελευταία στηρίζεται στίς νέες σχέσεις πού καθιερώθησαν μεταξύ Ἱσπανίας καί Κοινότητος μετά τήν ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν σέ 200 μίλια.

Τέλος, διατείνεται ὅτι οὔτε ἡ σύμβαση τῆς Γενεύης, οὔτε ἡ σύμβαση τοῦ Λονδίνου καί ἡ γαλλοϊσπανική συμφωνία δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν στήν ἐπίδικο ζώνη μεταξύ 12 καί 200 μιλίων. Ἐξ ἄλλου, ἡ κοινοτική ρύθμιση δέν εἶναι ἀσυμβίβαστη πρός τίς διατάξεις τῶν συμβάσεων αὐτῶν.

III — Προφορική διαδικασία

Κατά τήν συνεδρίαση τῆς 29ης Ἀπριλίου 1982, ἀνέπτυξαν προφορικῶς τίς παρατηρήσεις τους οἱ κατηγορούμενοι στίς δύο κύριες δίκες Campandeguy Sagarzazu καί Echevarria Sagasti, ἐκπροσωπούμενοι ἀπό τόν J. Tournaire, δικηγόρο Bayonne, ἡ κυβέρνηση τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Bernard Botte, ἀκόλουθο τοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν, τό Συμβούλιο τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπούμενο ἀπό τόν νομικό του σύμβουλο B. Schloh, καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν F. Lamoureux, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 27ης Μαΐου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ ἀποφάσεις τῆς 23ης Ἀπριλίου καί 21ης Μαΐου 1981, οἱ ὁποῖες περιῆλθαν στό Δικαστήριο στίς 5 Ἰουνίου, τό Tribunal de grande instance τῆς Bayonne ὑπέβαλε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 177 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προδικαστικό ἐρώτημα ἄν εἶναι ἔγκυροι ἐν ὄψει προγενεστέρων διεθνῶν συμφωνιῶν καί, σέ περίπτωση καταφατικῆς ἀπαντήσεως, ἄν ἰσχύουν ἔναντι τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων οἱ κανονισμοί τοῦ Συμβουλίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων περί ὁρισμένων ἐνδιαμέσων μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται σέ σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία, καθ' ὅ μέρος οἱ ἐν λόγω κανονισμοί ἐξήρτησαν ἀπό ὁρισμένους ὅρους τήν ἄσκηση ἁλιείας ἀπό τούς ἱσπανούς ἁλιεῖς ἐντός τῆς οἰκονομικῆς ζώνης πού καθιέρωσε τό γαλλικό διάταγμα 77-130 τῆς 11ης Φεβρουαρίου 1977 (Journal Officiel de la République française [Ἐπίσημη Ἐφημερίς τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας] τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1977, σ. 864).

2 Τό ἐρώτημα αὐτό ἀνέκυψε στό πλαίσιο ποινικῶν διώξεων πού ἠσκήθησαν κατά δύο κυβερνητῶν ἁλιευτικῶν σκαφῶν, νηολογημένων στήν Ἱσπανία, κατηγορουμένων ὅτι κατελήφθησαν ἁλιεύοντες ἄνευ σχετικῆς ἀδείας στά ὕδατα τῆς γαλλικῆς οἰκονομικῆς ζώνης.

3 Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 137/81, στίς 2 Φεβρουαρίου 1981 ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη Campandeguy Sagarzazu συνελήφθη ἁλιεύων ἐντός τῆς μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἀπό τίς γραμμές βάσεως ζώνης. Ὅσον ἀφορᾶ τήν ὑπόθεση 140/81, ὁ κατηγορούμενος στήν κυρία δίκη Echevarria Sagasti ἁλίευε στίς 1 Μαρτίου 1981 ἐντός τῆς ἰδίας ζώνης.

4 Τό ἐθνικό δικαστήριο ἔκρινε ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δέν ἠδυνήθησαν νά προσκομίσουν τήν ἄδεια πού ἀπαιτεῖται ἀπό τούς κανονισμούς 1719/80, 3305/80 καί 554/81 τοῦ Συμβουλίου καί ὅτι, ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές, οἱ ἀσκηθεῖσες ἀπό αὐτούς ἁλιευτικές δραστηριότητες συνιστοῦσαν ἔγκλημα, προβλεπόμενο καί τιμωρούμενο ἀπό τήν γαλλική ποινική νομοθεσία.

5 Σέ ἀμφότερες τίς ὑποθέσεις οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες ὑπεστήριξαν ὅτι οἱ ἐπίδικοι κοινοτικοί κανονισμοί εἶναι ἀνίσχυροι ἤ ὅτι ἐν πάση περιπτώσει δέν ἐφαρμόζονται σ' αὐτούς ὡς ἀσυμβίβαστοι πρός τά δικαιώματα πού δύνανται νά ἐπικαλεσθοῦν βάσει τῶν προγενεστέρων διεθνῶν συμφωνιῶν πού συνομολόγησαν ἡ Γαλλία καί ἡ Ἱσπανία. Πρός τόν σκοπό αὐτό, ἐβασίσθησαν ἰδίως στήν σύμβαση τῆς Γενεύης, τῆς 29ης Ἀπριλίου 1958, περί ἁλιείας καί διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης (Συλλογή συνθηκῶν

των Ἡνωμένων Ἐθνῶν 559, ἀριθ. 8164), καθώς καί στήν σύμβαση τοῦ Λονδίνου, τῆς 9ης Μαρτίου 1964, περί ἁλιείας (Συλλογή συνθηκῶν τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν 581, ἀριθ. 8432), ἡ ὁποία, ἀναγνωρίζοντας δικαιώματα ἁλιείας ἐντός τῆς μεταξύ 6 καί 12 μιλίων ζώνης, ἔχει τήν ἔννοια ὅτι τό ἴδιο καθεστώς ἰσχύει μετά τήν ἐπέκταση τῶν ζωνῶν ἁλιείας μέχρι τά 200 μίλια.

6 Ὁ κανονισμός 1719/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980, ὁ ὁποῖος καθιέρωνε, γιά τό 1980, ὁρισμένα μέτρα διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται σέ σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία (JO L 168, σ. 27), ἴσχυε κατά τό ἄρθρο του 12, ἐδάφιο 2, ἀπό 1ης Ἰανουαρίου ἕως 31ης Δεκεμβρίου 1980. Ὁ κανονισμός 3305/80 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1980, ὁ ὁποῖος παρέτεινε τόν χρόνο ἰσχύος τῶν ἀδειῶν ἁλιείας γιά τά ὑπό ἱσπανική σημαία σκάφη (JO L 344, σ. 33), προβλέπει ὅτι οἱ ἄδειες ἁλιείας, πού ἴσχυαν σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 1719/80 ὡς τίς 31 Δεκεμβρίου 1980, ἐξακολουθοῦν νά ἰσχύουν ὡς τίς 31 Ἰανουαρίου 1981. Ὁ κανονισμός 554/81 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1981, περί καθορισμοῦ ὁρισμένων ἐνδιάμεσων μέτρων διατηρήσεως καί διαχειρίσεως τῶν ἁλιευτικῶν πόρων, τά ὁποῖα ἐφαρμόζονται σέ σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία (ΕΕ L 57, σ. 1), ὁ ὁποῖος ἐτέθη σέ ἰσχύ στίς 4 Μαρτίου 1981, προβλέπει στό ἄρθρο 11 ἐδάφιο 2 ὅτι ἐφαρμόζεται μέχρι τίς 31 Μαΐου 1981.

7 Οἱ ἀνωτέρω τρεῖς κανονισμοί ἀποτελοῦν μέρος μιᾶς σειρᾶς κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου, οἱ ὁποῖοι, ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τῆς συμφωνίας περί ἁλιείας, τῆς 15ης Ἀπριλίου 1980 (JO L 263, σ. 1) μεταξύ Εὐρωπαϊκῆς Οἰκονομικῆς Κοινότητος καί ἱσπανικῆς κυβερνήσεως, καθιέρωσαν ἐνδιάμεσες ρυθμίσεις γιά περιόδους μικρῆς διάρκειας, πού ὑπέβαλαν τούς ἱσπανούς ἁλιεῖς σέ ποσοστώσεις ἁλιευμάτων.

8 Μέ τήν ἀπόφασή του τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1981 (Crujeiras Tome καί Yurrita, 180/80 καί 266/80, Συλλογή, σ. 2997) τό Δικαστήριο ἀνεγνώρισε ἤδη ὅτι τό ἐν λόγω ἐνδιάμεσο καθεστώς πού καθιέρωσε ἡ Κοινότης ἐντάσσεται στό πλαίσιο τῶν σχέσεων μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας γιά τήν ἐπίλυση τῶν συνδεδεμένων μέ τά μέτρα διατηρήσεως καί τήν ἐπέκταση τῶν ἁλιευτικῶν ζωνῶν προβλημάτων καί γιά τήν ἀμοιβαία ἐξασφάλιση τῆς δυνατότητος τῶν ἁλιέων νά εἰσέρχονται στά ὕδατα γιά τά ὁποῖα ἐλήφθησαν παρόμοια μέτρα καί ὅτι οἱ ἐν λόγω σχέσεις ἀντικατέστησαν τό προηγουμένως ἐφαρμοζόμενο ἐπί τῶν ζωνῶν αὐτῶν σύστημα, ὥστε νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ἡ γενική ἐξέλιξη τοῦ διεθνοῦς δικαίου στόν τομέα τῆς ἁλιείας στήν ἀνοικτή θάλασσα, καθώς καί ἡ ὁλοένα ἐπιτακτικότερη ἀνάγκη διατηρήσεως τῶν βιολογικῶν πόρων τῆς θαλάσσης.

9 Ἀπό τά ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι στό μέτρο ποῦ ἐφαρμόζονται, στήν μεταξύ 12 καί 200 μιλίων ἀπό τίς γραμμές ϐάσεως ζώνη ἁλιείας, οἱ διατάξεις τῶν κανονισμῶν 1719/80, 3305/80 καί 554/81 ἀπετέλεσαν μέρος τῆς προοδευτικῆς ϑεσπίσεως νέων ἀμοιϐαίων σχέσεων μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας στόν τομέα τῆς ϑαλασσίας ἁλιείας πού ἀντικατέστησαν τό προηγουμένως ἰσχῦον σύστημα ἁλιείας στήν ἀνοικτή ϑάλασσα. Ὑπό τίς συνθῆκες αὐτές οἱ ἱσπανοί ἁλιεῖς δέν δύνανται νά ἐπικαλεσθοῦν προγενέστερες διεθνεῖς συμφωνίες μεταξύ Γαλλίας καί Ἱσπανίας κατά τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ϑεσπισθέντων ἀπό τήν Κοινότητα ἐνδιαμέσων κανονισμῶν σέ περίπτωση ἀσυμϐιϐάστου μεταξύ τῶν δύο κατηγοριῶν διατάξεων.

10 Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ ὑποϐληθέντος ἐρωτήματος δέν προκύπτουν ἑπομένως στοιχεῖα ἱκανά νά ἐπηρεάσουν τό κύρος τῶν κανονισμῶν 1719/80, 3305/80 καί 554/81. Οἱ διατάξεις τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν ἰσχύουν ἔναντι τῶν ἱσπανῶν ὑπηκόων.

11 Οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες, ἡ γαλλική κυϐέρνηση, τό Συμϐούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή ἐπέστησαν τήν προσοχή τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τοῦ ὅτι, ὅταν ἐλάμϐαναν χώρα τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως 137/81, ἤτοι στίς 2 Φεϐρουαρίου 1981, κανένας κοινοτικός κανονισμός πού ν' ἀφορᾶ τό καθεστώς ἀδειῶν, δέν ἐφηρμόζετο στά σκάφη ὑπό ἱσπανική σημαία. Μέ τίς αἰτιολογικές σκέψεις τοῦ κανονισμοῦ 554/81 ἀναγνωρίζεται συναφῶς ὅτι οἱ προϐλεπόμενες ἀπό τήν ἰσχύουσα προσωρινῶς ἀπό τῆς ὑπογραφῆς της ἁλιευτική συμφωνία τοῦ 1980 διαϐουλεύσεις μεταξύ Κοινότητος καί Ἱσπανίας ἔληξαν στίς 17 Φεϐρουαρίου 1981, ὅτι ἡ ἄσκηση ἁλιευτικῶν δραστηριοτήτων ἀπό τά ἱσπανικά σκάφη ἐντός τῶν ὑπαγομένων στήν κοινοτική ρύϑμιση τῆς ἁλιείας ἁλιευτικῶν ζωνῶν τῶν κρατῶν μελῶν ἐπετράπη μέ τόν κανονισμό 3305/80, γιά τήν περίοδο ἀπό 1ης ὡς 31ης Ἰανουαρίου 1981 καί ὅτι ἀπό τήν 1η Φεϐρουαρίου 1981 οἱ ἐν λόγω δραστηριότητες διεκόπησαν.

12 Οἱ κατηγορούμενοι στίς κύριες δίκες ἰσχυρίσθησαν ὅτι, δυνάμει τῆς συμφωνίας περί ἁλιείας, οἱ ἱσπανοί ἁλιεῖς ἦταν ἐλεύθεροι νά ἀσκοῦν τίς δραστηριότητές τους ἐντός τῶν ἐπιμάχων ζωνῶν κατά τίς περιόδους πού κανένας κοινοτικός κανονισμός δέν ἐϑέσπιζε σύστημα ἀδειῶν ὑπέρ αὐτῶν.

13 Ἐναπόκειται πάντως στό ἐθνικό δικαστήριο νά ἐκτιμήσει τίς ἔννομες συνέπειες τῆς ἐλλείψεως οἱασδήποτε κοινοτικῆς ρυϑμίσεως περί ἀδειῶν ἁλιείας, ἐφαρμοστέας στά ἱσπανικά ἁλιευτικά κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Φεϐρουαρίου 1981 μέχρι 4ης Μαρτίου 1981.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

14 Τά δικαστικά ἔξοδα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν ἡ γαλλική κυβέρνηση, τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων πού κατέθεσαν παρατηρήσεις στό Δικαστήριο, δέν ἀποδίδονται. Δεδομένου ὅτι ἡ παρούσα διαδικασία ἔχει ὡς πρός τούς διαδίκους τῶν κυρίων δικῶν χαρακτήρα παρεμπίπτοντος, πού ἀνέκυψε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου, σ' αὐτό ἐναπόκειται νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων,

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρῶτο τμῆμα)

κρίνοντας ἐπί τοῦ ἐρωτήματος πού τοῦ ὑπέβαλε τό Tribunal de grande instance τῆς Bayonne μέ ἀποφάσεις τῆς 23ης Ἀπριλίου καί 21ης Μαΐου 1981, ἀποφαίνεται:

Ἀπό τήν ἐξέταση τοῦ ὑποβληθέντος ἐρωτήματος δέν προέκυψε κανένα στοιχεῖο ἱκανό νά ἐπηρεάσει τό κύρος τῶν κανονισμῶν τοῦ Συμβουλίου ὑπ' ἀριθ. 1719/80, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1980 (JO L 168, σ. 27), 3305/80, τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1980 (JO L 344, σ. 33) καί 554/81, τῆς 27ης Φεβρουαρίου 1981 (ΕΕ L 57, σ. 1). Οἱ διατάξεις τῶν ἐν λόγω κανονισμῶν ἰσχύουν ἔναντι τῶν ἰσπανῶν ὑπηκόων.

O'Keeffe Bosco Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 28 Ὀκτωβρίου 1982.

Κατ' ἐντολή τοῦ γραμματέως

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος τοῦ πρώτου τμήματος

A. O'Keeffe

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ FRANCESCO CAPOTORTI

(6λ. συνεκδικαζόμενες ὑποθέσεις 138 καί 139/81, σ. 3836)